1 Νοεμβρίου 2026: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ
Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ τῶν ἀναργύρων καί τῆς μητρός αὐτῶν Θεοδότης.
Δαυίδ ὁσίου τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ (ις΄ αἰ.), Ἰακώβου ἱερομάρτυρος τοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ καί τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.
Ἦχος: πλ. α΄ – Ἑωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστ.: Α΄ Κορ. ιβ΄ 27 - ιγ΄ 7 – Εὐαγ.: Λουκ. ιστ΄ 19-31.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 8 Νοεμβρίου, Ζ΄ Λουκᾶ.
Ἀπόστολος: Ἑβρ. β΄ 2-10 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. η΄ 41-56.

στή χρήση τοῦ πλούτου καί ἡ συνετή ἀντιμετώπιση τῆς πτωχείας ἀναδεικνύουν τόν ἄνθρωπο ἀληθινά πιστό ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ψαλμωδός στόν 33ο Ψαλμό μᾶς ὑπενθυμίζει αὐτό πού ἡ ἀνθρώπινη σκέψη ἀπό ἀρχαιοτάτων χρόνων ἔχει ἐπισημάνει, ὅτι πλούσιοι πού στηρίζονταν στά πλούτη τους κατήντησαν πένητες. Αὐτοί, ὅμως, πού στήριξαν τίς ἐλπίδες τους στόν Κύριο καί τόν ἀναζητοῦσαν μέ πόθο, δέν θά στερηθοῦν κανένα ἀγαθό. Εἴθε, παντοτινά στήν ζωή μας, στήν εὐτυχία καί τήν δυστυχία, τήν θλίψη καί τήν χαρά νά ἀναζητοῦμε τόν Κύριο, γιά νά γεμίζει ἡ ὕπαρξή μας ἀπό τό Φῶς τοῦ Προσώπου Του.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΗ

(νέα ἔκδ., σχῆμα 25x35 ἑκατ., σελ. 458)

Ἡ Παρακλητική ἤτοι Ὀκτώηχος εἶναι ἕνα ἀπό τά βασικότερα λειτουργικά βιβλία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Περιέχει τήν ὑμνογραφία πού χρησιμοποιεῖται στίς καθημερινές ἀκολουθίες, ὀργανωμένη σύμφωνα μέ τό σύστημα τῶν ὀκτώ ἤχων τῆς βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς. Περιλαμβάνει, γιά κάθε ἕναν ἀπό τούς ὀκτώ ἤχους, Ἀναστάσιμα τροπάρια καί στιχηρά, Κανόνες τοῦ Ὄρθρου, Καθίσματα, Ὑπακοές, Ἀναβαθμούς, Προκείμενα, Ἐξαποστειλάρια, Ἀπολυτίκια καί Θεοτοκία. Ἐπανεκδόθηκε μέ νέα στοιχειοθεσία, εὐανάγνωστα γράμματα καί ἰδιαίτερη τυποτεχνική φροντίδα.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ᾽ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: **www.apostoliki-diakonia.gr**

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ 74ον *1 Νοεμβρίου 2026* *ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 44 (3831)*

Η ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

Ἡ εὐαγγελική περικοπή πού ἀναγινώσκεται σήμερα στήν θεία Λειτουργία, ἀποτελεῖ μία κατ᾽ ἐξοχήν παραβολική καί ἀλληγορική διήγηση μέ πλοῦτο εἰκόνων καί ἀντιθέσεων. Μέ αὐτή τήν διδακτική μέθοδο, ἡ ὁποία κατά τήν ἐποχή τοῦ Κυρίου ἦταν εὐρέως διαδεδομένη στήν Παλαιστίνη, ὁ Χριστός βοηθεῖ τούς ἀκροατές του νά κατανοήσουν τήν διδασκαλία του καί προκαλεῖ τό ἐνδιαφέρον τους, γιά νά φανερώσει στήν συνέχεια τό βαθύτερο νόημα τῶν παραβολῶν.

Σήμερα, θά ἐπισημάνουμε κάποια χαρακτηριστικά σημεῖα τῆς περικοπῆς, τά ὁποῖα θά μᾶς βοηθήσουν νά τήν προσεγγίσουμε οὐσιαστικώτερα.

Ὁ πλούσιος ἄρχοντας καί ὁ πτωχός Λάζαρος

Τά πρόσωπα γύρω ἀπό τά ὁποῖα περιστρέφεται ἡ διήγηση εἶναι ὁ πλούσιος ἄρχοντας, πού ἐνδυόταν «πορφύραν καί βύσσον», δηλαδή ἰδιαιτέρως πολύτιμα ἐνδύματα, καί εὐφραινόταν καθημερινῶς μέ δαπανηρά γεύματα· καί ἀπό τήν ἄλλη ὁ πτωχός, ἀσθενής καί ὑπομονητικός Λάζαρος, πού ἦταν παραπεταμένος κοντά στήν θύρα τῆς οἰκίας τοῦ πλουσίου, γεμᾶτος πληγές, καί ἐπιθυμοῦσε νά χορτάσει ἀπό τά ψίχουλα πού ἔπεφταν ἀπό τό τραπέζι τοῦ πλουσίου. Ὅμως, κάποτε ἀπέθαναν καί οἱ δύο. Ὁ πτωχός μεταφέρθηκε πλησίον τοῦ Θεοῦ, στήν οὐράνιο Βασιλεία· ὁ πλούσιος «στόν τόπο τῆς βασάνου» καί τοῦ αἰωνίου πυρός. Κατ᾽ αὐτόν τόν τρόπο, σέ ἐσχατολογικό πλέον ἐπίπεδο, ἀλλάζουν ἐκ θεμελίων τά δεδομένα τῆς ἐγκόσμιας ζωῆς τους. Ὁ Λάζαρος εὐφραίνεται καί χαίρει κατά Θεόν, ἐνῶ ὁ πλούσιος ὑποφέρει καί ὀδυνᾶται.

Τό νόημα τῆς παραβολῆς

Ἐκ πρώτης ὄψεως θά μποροῦσε κάποιος νά ὑποθέσει ὅτι ἡ ἐν λόγῳ παραβολή ἀφορᾶ ἁπλῶς καί μόνον στήν ἐπισήμανση τῶν κοινωνικῶν ἀνι-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ις΄ 19-31)

Ἡ «δέσμευση» τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τά ὑλικά ἀγαθά

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον, εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς. Πτωχὸς δέ τις ἦν, ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἡλκωμένος, καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἕλκη αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος, καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὁρᾷ τὸν Ἀβραὰμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με, καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ. Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· Τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθά σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾶσαι. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν. Εἶπε δέ· Ἐρωτῶ οὖν σε, Πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου· ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς, ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου. Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· Ἔχουσι Μωϋσέα καὶ τοὺς Προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν. Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐχί, Πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῇ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Εἰ Μωϋσέως καὶ τῶν Προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ, πεισθήσονται.

σοτήτων, τήν στηλίτευση τῆς ἀδικίας, τήν κατάκριση τοῦ πλούτου, τόν ἔπαινο τῆς πτωχείας καί τήν σωστή καί δίκαιη κατανομή τῶν ἀγαθῶν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Φυσικά τό ἱστορικό καί κοινωνικό πλαίσιο τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς δέν εἶναι ἀδιάφορο γιά τόν Χριστό, ἀφοῦ διδάσκει καί ἐνεργεῖ ὡς Σωτήρας τῶν ἀνθρώπων μέσα στίς συγκεκριμένες συνθῆκες τῆς καθημερινότητάς τους. Ὅμως, δέν εἶναι αὐτός ὁ πρωταρχικός στόχος Του, γιατί ὁ Χριστός δέν εἶναι κάποιος κοινωνικός ἀναμορφωτής καί διδάσκαλος, ἀλλά ὁ Υἱός τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος ἦλθε στόν κόσμο ὄχι ἁπλῶς γιά νά καλυτερεύσει τίς συνθῆκες τῆς ζωῆς, ἀλλά γιά νά γίνει ὁ ἴδιος ἡ ζωή μας.

Ὡς ἐκ τούτου, στήν παραβολή δέν καταδικάζονται τά ὑλικά ἀγαθά ἤ ὁ πλούσιος, ἐπειδή εἶναι πλούσιος. Κατά παρόμοιο τρόπο δέν ἐπαινεῖται καί δέν δικαιώνεται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὁ Λάζαρος, ἐξαιτίας τῆς ἀσθενείας καί

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος: Ἕνας ἄνθρωπος ἦταν πλούσιος, ὁ ὁποῖος φοροῦσε κόκκινα ἐνδύματα ἀπό ἔξω καί λινά ἀπό μέσα καί διασκέδαζε καθημερινά μέ πλούσια τραπέζια. Ὑπῆρχε καί ἕνας πτωχός ὀνόματι Λάζαρος, πού ἦταν πεσμένος κοντά στήν θύρα του γεμάτος πληγές καί ἐπιθυμοῦσε νά χορτάσει ἀπό τά ψίχουλα πού ἔπεφταν ἀπό τό τραπέζι τοῦ πλούσιου, ἀλλά καί τά σκυλιά ἔρχονταν καί ἔγλειφαν τίς πληγές του. Συνέβη νά πεθάνει ὁ πτωχός καί νά μεταφερθεῖ ἀπό τούς ἀγγέλους στόν τόπο ὅπου ἀναπαύεται ὁ Ἀβραάμ, πέθανε δέ καί ὁ πλούσιος καί τάφηκε. Καί στόν Ἅδη, ὅπου ἦταν καί βασανιζόταν, σήκωσε τά μάτια του καί βλέπει ἀπό μακριά τόν Ἀβραάμ, καί τόν Λάζαρο μαζί του. Καί αὐτός φώναξε καί εἶπε: Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησέ με καί στεῖλε τόν Λάζαρο νά βρέξει μέ νερό τήν ἄκρη τοῦ δακτύλου του καί νά δροσίσει τή γλώσσα μου, γιατί ὑποφέρω μέσα σέ αὐτή τή φωτιά. Εἶπε ὁ Ἀβραάμ: Παιδί μου, θυμήσου ὅτι σύ ἀπόλαυσες τά ἀγαθά σου στή ζωή σου, καί ὁ Λάζαρος ὁμοίως τά κακά· τώρα ὅμως αὐτός χαίρεται ἐδῶ, καί σύ ὑποφέρεις. Ἄλλωστε, μεταξύ μας ὑπάρχει μεγάλο χάσμα, ὥστε ὅσοι θέλουν νά περάσουν ἀπό ἐδῶ σέ σᾶς νά μήν μποροῦν, οὔτε ὅσοι εἶναι ἀπό ἐκεῖ νά περάσουν σέ ἐμᾶς. Εἶπε ὁ πλούσιος: Σέ παρακαλῶ λοιπόν πατέρα μου νά τόν στείλεις στό σπίτι τοῦ πατέρα μου, γιατί ἔχω πέντε ἀδελφούς, γιά νά τούς ἐνημερώσει, ὥστε νά μήν ἔλθουν καί αὐτοί σέ αὐτό τόν τόπο τῶν βασάνων. Τοῦ λέγει ὁ Ἀβραάμ: Ἔχουν τόν Μωυσῆ καί τούς προφῆτες, ἄς ἀκούσουν αὐτούς. Αὐτός εἶπε: Ὄχι, πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλά ἄν κάποιος ἀπό τούς νεκρούς πάει σέ αὐτούς, θά μετανοήσουν. Ὁ Ἀβραάμ ὅμως τοῦ εἶπε: Ἄν δέν ἀκοῦνε τόν Μωυσῆ καί τούς προφῆτες, δέν θά πεισθοῦν οὔτε καί ἄν κάποιος ἀναστηθεῖ ἐκ νεκρῶν.

(Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

πτωχείας του. Στήν περίπτωση αὐτή, ἡ διήγηση θά κατέληγε σέ συμπεράσματα κοινωνικῆς παραδοξολογίας καί θεολογικῆς ἀστοχίας, σάν νά εἶναι ὁ πλοῦτος ἤ ἡ πτωχεία τό ὕψιστο κριτήριο τῆς πνευματικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ σωστή χρήση τοῦ πλούτου

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πλούσιοι, μέ ἐξουσία καί δύναμη κοινωνική, τούς ὁποίους διέπει ἀληθινή σεμνότητα καί μετριοφροσύνη καί ἀναδεικνύονται μέ τά ἔργα καί τό ἦθος τους πρότυπα ἀγάπης. Χωρίς νά διατυμπανίζουν τίς ἀγαθοεργίες τους, βοηθοῦν καί ἐνισχύουν ποικιλοτρόπως ἀναξιοπαθοῦντες συνανθρώπους καί τό φιλανθρωπικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἔπειτα, ὑπάρχουν πτωχοί μέ ἀσέβεια πρός τόν Θεό, μέ ἀπαιτήσεις παράλογες καί ἀπρεπῆ συμπεριφορά πρός τούς ἄλλους. Ἑπομένως, ἡ σω-